

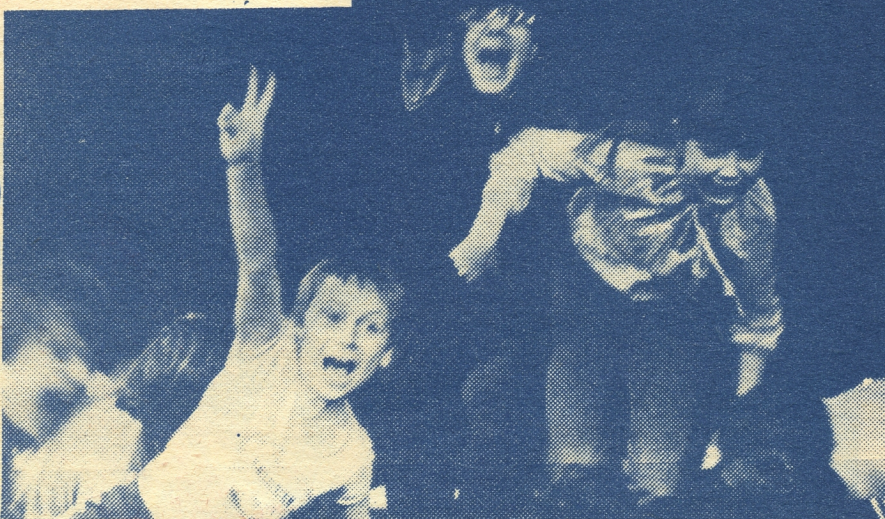
LSU

GOTTWALDOV

Křik, pohyb, nadšení, hra, přátelství, porozumění, společný zájem, práce, hledání, dosahování, dřina, pevná vůle, nápady, uvolnění, radost. Radost z práce, radost z přátelství, radost z dosaženého cíle společným úsilím ...
To je náš "dramáček"

PRVNÍ
KRŮČKY

PROČ CHODÍŠ DO „DRAMAŤÁKU“?

Protože mě to baví a je tu legrace a je to tady zajímavé. Můžu se dostat na jeviště a jinde takovou příležitost nemám. A můžu si zahrát divadlo a mě divadlo strašně baví. A můžu si také zahrát v kostýmech.

Roman 12 let.

... vlastně mě sem mamka přihlásila jen proto, abych se strásla trémy. A jsem ráda, že si můžu se všemi co mají zájem o divadlo zahrát a zaskopíčit ...

Marcela 13 let

... chodím sem také proto, že se tu pobavím, něco se tu naučím a mám o středeční odpoledne postaráno. Nelíbí se mi, že nemáme vyučování déle a víckrát do týdne ...

Monika 12 let

... protože se mi zde líbí a je tu hodně děcek. Ráda se pohybuji v dobré společnosti ...

Zuzana 10 let

... proto tu chodím, abych se něčemu naučila a zvykla si na lidi. Jsou tu výborná děcka, zvláště holky. Líbí se mi když hrajeme nějaké hry např. "potkali se dva" atd. Také se mi líbí, že hrajeme před lidmi "Pohádky ze Špalíčku", prostě se mi líbí všecko.

Libuše 12 let

Chodím sem proto, že je tu sranda, dobrý kolektiv a mnoho zajímavého se dovím. Mám tu dobré kamarády. I když je to škola, nejsou tu žádné písemky a na obyčejnou školu při tom dovádění můžeme zapomenout ...

Michal 12 let

... abych se něco naučila a abych se zabavila a nemusela být jenom u baráku ...

Gabriela 9 let

Chodím sem moc ráda, protože mě to tu baví. Nejvíc se mi tu líbí, když hrajeme "etýdy" a soudružka hraje nějakou strašidelnou nestvůru. Jsou tu i dobré holky, no prostě je tu bezva parta ...

Radka 11 let

Chodím sem proto, že mě tento kroužek pomáhá k učení. To je k literatuře a jazyku českému. Líbí se mi tu proto, že tu hrajeme různé etudy a různé hry. A je tu dobrá zábava. Mám ráda hraní scének.

Elena 11 let

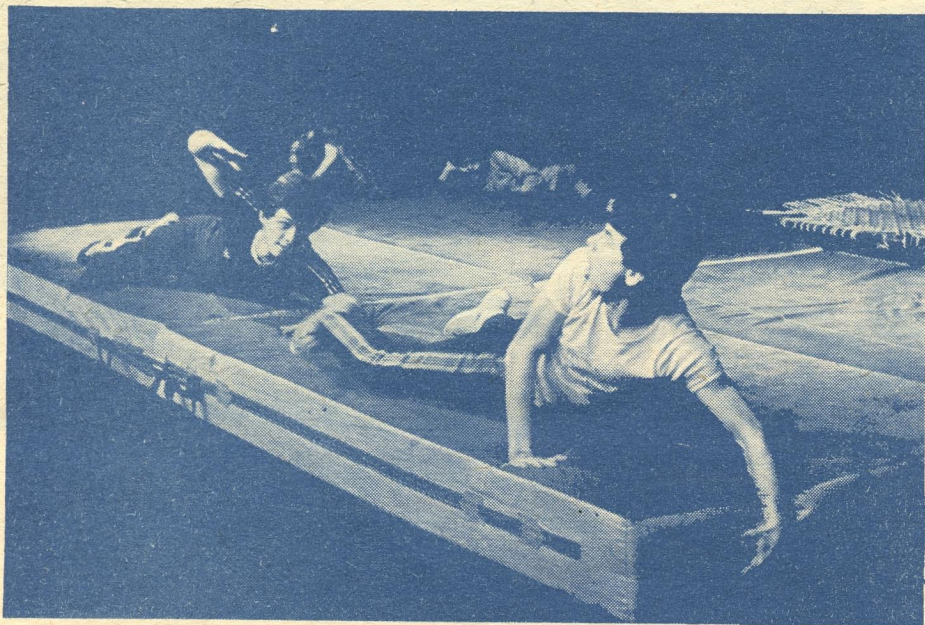
... aby sem se naučil hrát divadlo, aby sem se naučil cvičit, abych si zařádl. Nejvíc se mi líbí etudy.
Co ti tu chybí?
Abysme se mohli přát.

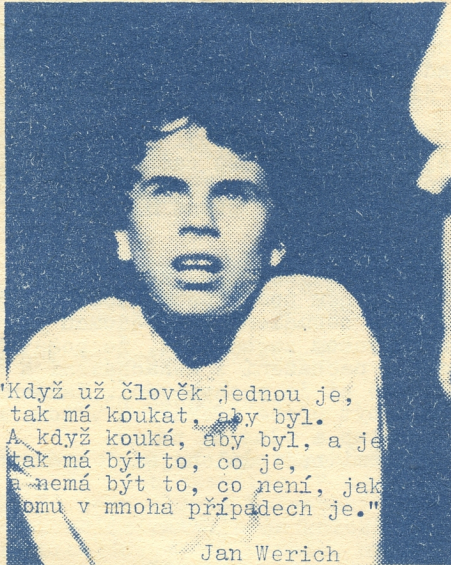
Lukáš 7 let

... protože je mi tu hezky ...

Evička 5 let

DOSAHOVÁNÍ

"Když už člověk jednou je,
tak má koukat, aby byl.
A když kouká, aby byl, a je
tak má být to, co je,
a nemá být to, co není, jak
tomu v mnoha případech je."

Jan Werich

Jak souvisí citát Jana Wericha s Malou scénou? Myslím, si, že velmi úzce, protože Malá scéna je nejen o tom co řekl pan Werich a nemusím ji přirovnávat pouze k tomuto velkému pánovi.

Naše divadýlko charakterizuje mladost, svěžest, ale pravdivost i chytrost. A především neuhavná práce každého z nás. A tato práce, bez které bych se snad dnes už ani neobešel, mě dává mnoho a ještě víc. Naplňuje mě vědomí, umožňuje mi komunikovat s lidmi různých charakterů - poznávat lidi, třeba na představeních v jiných městech - porozumět jim.

Divadlo mě naučilo využívat každé minuty, neztrácet čas zbytečnostmi, ale také od nich neutíkat. Současnost je totiž děsně uspěchaná a kolikrát si nikdo z nás ani neuvědomuje jak krásná je každá minuta našeho života ...

Všemu, co mě naplňuje a uspokojuje a především činí mě šťastným, vědím tak milé Malé scéně a všemu co s ní souvisí. Hrozně mě baví hrát divadlo!

Kamil Spáčil

Každý člověk musí mít nějaké místo, kam utíká před smůlou a před průšvihy. Je to místo, kde se cítí dobře, představuje pro něj klid a vlivná slova. Je to lidský obranný reflex ukrýt se před nepohodou. Pro mě je takovým místem divadlo. Dalo mi víc než pouhou možnost vyzkoušet si první kroky na prknech, která prý znamenají svět. Dalo mi spoustu kamarádů, smíchu, pocit uvolnění a svobody. Otevřelo přede mnou svět plný lidí a podaných rukou ...

Hana Hošková

Jo, to jsem vám ještě neřekla, že každá hra má svoji vlastní vůni? To přijdete do naší "kulišárny", vtáhnete nosem vzduch a řeknete třeba: tady voní "Hruška". Nebo: to je vůně jako v "Carovi". Anebo vrazíte nos mezi prkna jeviště a jenom tak vás napadne, že takhle přece voněla "Sůl nad zlatem". Každá hra má ale nejen vlastní vůni, má taky nějakou svou zvláštnost. Tak například v "Králi jelenem" to bylo kouzelné zaklínadlo Cra cra trif trif not kanatauta rona. A uznejte, to se pak těžko zapomíná.

Příprava takové hry to není naučit se jenom text a pak ho přednést divákovi. Než představení vznikne, musí projít vlastním vývojem, jsou v něm hodiny a hodiny příprav scény, kostýmů, studie materiálů ke hře, rozborů textu, hledání významu, pohybové přípravy atd. To se samozřejmě neobejde bez kolektivů lidí, kteří mají o věc zájem. Nedovedla bych ale říct jaký je ten náš kolektiv. Jestli dobrý nebo špatný. I přes všechny trable je mi tu nádherně. Jsou kamarádi, společné úspěchy, legrace, pořád ještě jeden společný zájem. A pak jsou tu společná představení. Bývají dobrá i špatná, ale dokud při nich budeme držet spolu jako dosud, bude mít i všechno ostatní smysl. Přála bych vám zažít pocit, kdy vám pod rukama vzniká nový kostým nebo rekvizita, kdy se na jevišti rodí kousíček něčeho nového, když vidíte v očích toho druhého ohníčky, když sledujete kluky jak pomáhají šít a holky při zatloukání hřebíků či chystání scény. Tohle všechno jsme my a pro tohle jsme pořád na Malé scéně doma. Moc bych si přála, aby to tak bylo dál a abych, až se mě zas někdo zeptá, jestliže ještě chodím hrát divadlo, mohla dlouho říkat - "to víš, že jo ..."

Jana Pšenčíková

...je to nepředstavitelná úleva, když se mohou zbavit všedních starostí, zhodit ze sebe břemena každodenních stresů. Někdy se musím až s podivem zamyslet nad tím, že v dnešním světě plném moderní techniky, kdy by člověk někdy potřeboval rychlejší dopravní prostředek, než jsou nohy a kdy se konverzace mnohdy omezuje na pár spěšných zdvořilostních frází, existuje něco takového, jako je divadlo, které se zabývá člověkem, jeho radostmi, smutkem, lhostejností, nadšením, nicotností, láskou. Člověkem, který se jen málokdy zastaví nad krásou bílé sněženky v trávě nebo nad barvou podzimního listí. Divadlo přece vypovídá o člověku a bezprostředně se ho dotýká a přesto mnozí jeho dotyk necítí, nevnímají.

Divadlo mě učí rozumět lidem a nežít jen lhostejně a povrchně.

Jan Šťastný

Před časem jsem chtěla odejít z Gottwaldova. Zůstala jsem pouze kvůli našemu divadlu. To jediné by mi chybělo. Výborní kamarádi, parta, kde dokážu zapomenout na problémy ze zaměstnání, z domova. Je to místo, kde se občas dopuji optimismem. Někdy je důležité cítit, že někam patřím. Proto všem chci za to poděkovat.

Taky mám moc ráda chvíle, kdy o něco jde. To se pozná při zkouškách i představeních. Všichni hrajeme jako o život, chceme něco říci, chceme "nastavit zrcadlo" divákům. A diváci to obvykle vycítí také ...

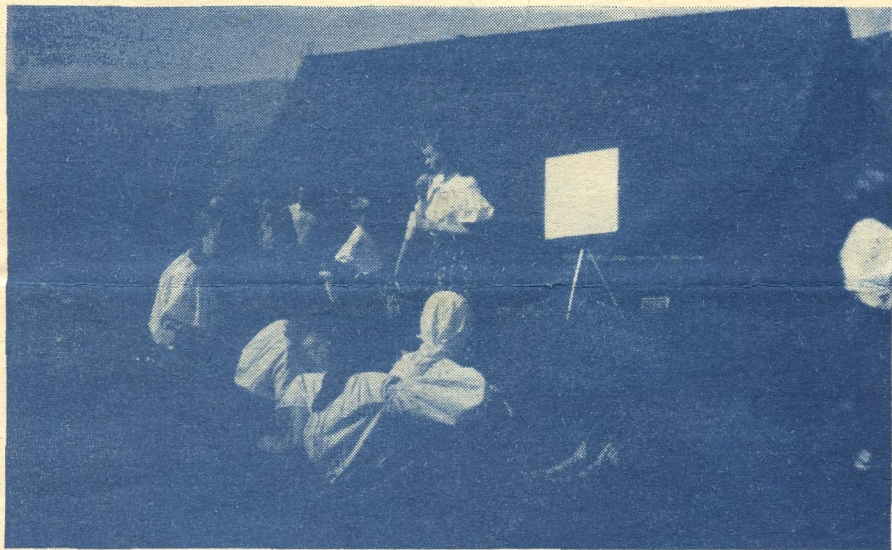
Pro tyto chvíle stojí za to překonat období, kdy to nejde, kdy se nedáří. Proto chci všechny kamarády poprosit, aby si na to vzpoměli, když vše nepůjde snadno.

Proč chodím tak dlouho na Malou scénu?

Všichni přece chodíme rádi tam, kde se cítíme dobře, ne?

Dáša Dědková

VÝSLEDKY

T ý d e n v r o ž n o v s k é m s k a n z e n u

Než jsme se sešli v Rožnově, absolvovali jsme neméně náročné nahrávání písniček v ostravské televizi.

Poslední dřevěnice v Horním skanzenu se stala naší šatnou a její okolí našim útočištěm ve chvílkách oddechu a volna. Ale těch zas tak moc nebylo.

Práce bylo hodně. Sluníčko nemilosrdně pálilo, pít za chvíli nebylo co, v těžkých kabátech a maskách bylo horko a místa, po kterých jsme bosky tancovali a poskakovali, byla plná kamení. A navíc často opakované záběry nám na svěžestí příliš nepřidaly. Ale to už patřilo k věci. Bez těch trampot by to snad ani nebylo ono ... Vždyť jsme si i legrace užili.

Na pomoc natáčení dokonce jednoho dne přijel i jeřáb a nahoru k obloze putoval nejdříve režisér Urbášek a kameraman a potom výšek chtiví zvědavci. Při práci jsme se neustále stěhovali z místa na místo. Ale k nejkrásnějším patřilo natáčení v jednom z rychtářských domů v Dolním skanzenu. Tam se v jedné světnici točila Svatba a člověk si za těmi malými okny s muškáty připadal jako doma. Nebo bitva a umírání Janka proběhly na svahu kopce za Horním skanzenem. A což teprve v Kurucku!

Ve starém zarostlém lomu, kde se Kurucko dočasně nacházelo, se odehrávala poslední část naší práce. Točilo se až za tmy, s čímž byly spojeny další problémy. Jednak se večerem podstatně ochladilo a naše polonahá těla se nemohla zbavit husí kůže a bosé nohy, i když si už zvykly na tvrdou zem, se zpočátku odmítaly skamarádřit s mravenci nebo zkoušet fakírství na skle, ale za chvíli ani to už téměř nikdo nevnímal a bolestná zasyknutí zanikala ve vrčení kamery. Navíc pro nás ruce paní Juračákové varily neúnavně čaj, takže při tom všem bylo i tady fantasticky. V tomto lomu třeskla i poslední klapka zároveň se špuntem od šampanského a zařvala i krabice zákusků a kýbl špekáčků. Sedělo a zpívalo se u ohně až do tmy.

Tohle všechno, to byla práce. Víc než ta nám ale zůstane v paměti takové chvíle, kdy jsme si třeba v malé hospůdce pochutnávali na pravé valašské kyselici a pak se doráželi obrovskými hruškovými a povidlovými frgály. V dobách volna, kdy se každý svalil do trávy tam, kde zrovna stál a u hlavy mu kvetly sedmikrásky, se zapomínalo, proč jsme sem přijeli. Bylo to, jako kdyby jsme sem patřili odjakživa. Zpívaly se valašské a slovácké písničky tak samozřejmě, jako samozřejmě bylo na obloze slunce. Kluci zhazovali haleny a děvčata s vykasanými sukněmi chodila v pampeliškách.

Poslední ráno - na Tanečnici - se do ranní mlhou zavaleného a sluncem rozpáleného a pozlaceného údolí snášela ozvěna halekačky EJ, slniečko horúce, nepál že ma nepál, nech mi neuhorí ej, ta moja biela tvár ...

Kdo tohle všechno nezažil, nepochopí to mrazení v zádech.

Jana Pšenčíková

Jen najít ta slova ...

kterými by se dalo vystihnout vše, na co se už jen vzpomíná. A když člověk vzpomíná, znamená to, že něco skončilo. V mém případě "působení" na Malé scéně. Do toho slůvka "působení" se mi vejde asi tolik různých jmen, kolik patřilo do kolektivu, tolik divadelních her, kolik bylo premiér, tolik vesnic, měst a velkoměst, kolik bylo zájezdů, tolik jevištních scén, kolik divadel ...

K tomu přičtu přátelské vztahy mezi členy souboru a nadšení pro práci v divadle, ke které nás soudruh Navrátil dokázal vyprovokovat.

V tomto slově je obsaženo snad vše, co ve mně zůstalo a určitě dlouho zůstane. Těm, kteří se teprve rozhodnou pro "dramaták", bych chtěla touto cestou vzkázat, aby si přílišnou suverenitou, nevšímavostí a lhostejností ke druhým lidem i k sobě samým nedali zničit to, co jim může práce na divadle přinést.

Hana Miklová

S t a v ě n í s c ě n y

Při zvucích blues nebo klasického rock and rollu roste scéna: výkřiky, povely, klení, prosby, okřikování, hádky, nádávky, posunky, modlitby, zpěv, názory, tanec, volání, šplouchání, šuškáni, detonace, smích. Nezúčastněný pozorovatel by stěží ušel oči tu vlastně běží.

Na scéně probíhá malé JAM SESSION: kladivo bušící do podlahy rytmu and blues jakoby mimochodem zatlouká hřebík. Smeták v rukou dlouhána Lumíra se stává basovou kytarou a Lumča sám už zcela zapomněl na svůj původní záměr. Špruše ze staré roztrhané židle jsou rázem paličkami v rukou zatracené mrštného černocho, kterého lze sotva zhlédnout za mohutnou soustavou bicích. Když skladba skončí, všichni umělci se klání. Prázdné hlediště bouří ovacemi ... vlastně ne tak docela prázdné, protože z foyéru vchází do hlediště postava s voussem. Zřejmě muž. Není ovšem Muž jako muž. Tento muž způsobí, že umělci velmi rychle přeruší svou extázi a spěšně odkvapí a naznačují, že tam někde vzadu je přece mohutná práce, kterou právě před chvílí jen na okamžik přerušili za účelem načerpání

A když mistr zvuků Vladimír vše rázem utne, ozve se směsice zvířecích pavuků: "Fúúúúújjjj!! Laadóóó!! Eššééé! MY CHCEM BÍTLS!!!! Záné bítls, OLYMPIC!!!! MORAVANKU!!!! Lado, ... hoď tam něco!! Komora, ty přijdeš odstřelit" a jiné lichotky.

Scéna však stojí a všichni dobře vědí: hra skončila a za nějakou půlhodinku začne jiná. Důležitější, protože pro lidi. Blues by zaúpělo: "Hra pro desítky srdcí a oči tetelících se v té černé díře zvané Hlediště".

Je vždycky zlé, když úspěchy, kterých dosahujeme, propůjčují nám pocit neomylnosti, když každou kritiku považujeme za útok neomalených nevědomců proti naší společné práci. Neměli bychom zapomenout, že podstata této práce je v hledání, tedy v nacházení i nenacházení a že nejdůležitějším předpokladem pro ni je pochybování. Nadšení a radost z dobré práce nemohou být přece překážkou v tom, abychom si zachovali kritický odstup a vlastní názor. I za těmi nejvzdálenějšími hvězdami jsou celé galaxie.

Dušan Hřebíček

Byla studánka, tůňka dobré vody. Za dešťů, za chtění, vytekla v potůček. Byli jsme ta voda. To my jsme v něm tekli. Byli jsme břeh. Bralo nás to s sebou. Byli jsme kámen. Nejsme, co jsme byli. Pak jsme byli ryby, uměly v tom chodit. Pršívalo stále a z tůňky byla studna. Pluli jsme po proudu své říčky, říkalo se o ní: Je v ní čistá voda, a mohli z ní pít. Mohli. Bylo toho dost.

Odjel jsem a byl ryba na suchu. Chňapl jsem po první vodě a octl se v nádrži s betonovým dnem. Vytékal jsem regulovaným řečištěm. V něm jsem si nevýskal. Vyskočil jsem ven. Vrátil jsem se k říčce a zkoumal, co je zač. Když jsem byl v ní, nebyl na to čas. Koštoval jsem její vodu a její chuť odnesl na patře. Také jsem se šel podívat k prameni. Je tam pořád studna dobré vody.

Hloubil jsem si vlastní tůňku a dnes už mohu říct, že za dešťů, vytekla v potůček. Jinde a v jiný. Nevím na jak dlouho. Vím, jaký má být. Je můj. A ještě několika správných ryb, kamenů a vody. Za to ti díky. LDO.

Malá scéna byla deset let "velkou scénou" mých trablů, tužeb, blbin a gest. Přátelství je, když jeden dává a druhý bere. Když je to na strídačku. Když ten, který pomáhá, nečeká od toho, kdo přijímá, poděkování. Přátelství kašle na zdvořilost. Pozná se po čuchu a buď je nebo není. To mé s Malou scénou trvá. V lidech i v názoru. Ne jenom v jednom z těch dvou.

Všechno, co jsem jí kdy dal, bumerangovalo zpětně mne samého znásobenou radostí. Když se lidem podaří něco společně dokázat, vyhlítne pak většinou ke stropu zátku a z nich vyšumí štěstí. Vyšumí. Ale štěstí. To jsem se naučil: zodpovědnosti za něj.

Zbyněk Vybíral

... a 25 premiér, 385 představení, 4x Jiráskův Hronov, zahraniční zájezdy do MLR, NDR, Velké Británie 2x, PLR, Rumunska, film "Škola hry", dvě inscenace v Čs. televizi "Smrt na hrušce" a "O kuruckéj vojně", cena TKM, Cena ministra kultury ČSR a mnoho dalších ...

Anežka Navrátilová